

καθ' ἡμέραν ὁ πλάνος· «Εὐανθία, σὺ εἶσαι τοῦ πολλὰ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν, καὶ εἰς τὰς Κυδωνίας Ἰσως ἢ μόνη λογία». Ἄν πιστεύσῃς τὰ δολερὰ ταῦτα λόγια τοῦ πλάνου, αὐτὸς θέλει σὲ κάμει ν' ἀμελήσῃς τὸ ἀπ' οὐσα ἐδιδάχθης ἢ διδάσκεισαι ἀξιολογώτερον μάθημα, τὴν τέχνην τοῦ βίου. Πρόσεχε, τέκνον, διὰ τοὺς οἰκτιροὺς τοῦ Θεοῦ. Ὅσον εἶνε μεγαλειότερος ὁ κίνδυνος, τόσον πλέον ἀγρυπνος πρέπει νὰ στέκῃς ἐναντίον τοῦ πλάνου. Ὅσάκις αὐτὸς σὲ κολακεύει μὲ τοιούτους σατανικοὺς λογισμοὺς, πρόβαλλε σὺ ἐναντίον του τὸν ἀληθινὸν καὶ φρόνιμον τοῦτον λογισμόν. «Ἡ κοινὴ τοῦ γένους ἡμῶν δυστυχία μὲ κατασταίνει μίαν τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ. Ἐὰν ἐγεννώμην εἰς τοὺς χρόνους τῆς προγονικῆς λαμπρότητος, ἤθελα εἶσθαι ἢ ἐσχάτη Ἰσως τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν καλῶς ἀνατετραμμένων γυναικῶν· καὶ ἐπειδὴ ἢ Ἑλλάς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν πόθον τῆς λαμπρότητος ταύτης, πιθανὸν ὅτι μετ' ὀλίγας ἐτῶν ἑκατοντάδας, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναβιώσω, θέλω πάλιν λογιζέσθαι μία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ.» Ὅποια ἦτον ἢ κατὰστασις τῶν προγόνων ἡμῶν, ὁποία θέλει εἶσθαι, σὺν Θεῷ, τῶν ἀπογόνων μας, εἰς τοιαύτην σήμερον κατὰστασις εἶνε ἢ φωτισμένη Εὐρώπη, ὅπου εὐρίσκονται πολλαὶ γυναῖκες στολισμέναι μὲ παιδεῖαν, ὄχι Προφασσῶρων ἀδελφαί, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῆς ἐσχάτης τάξεως τῶν πολιτῶν.

Βλέπεις λοιπὸν, ἀγαπητὸν τέκνον, ὅτι ἢ παιδεῖα, ἀντὶ νὰ σοῦ ἐξεπάρῃ τὸν νοῦν, πρέπει νὰ σὲ παρακινήσῃ εἰς δοξολογίαν Θεοῦ, πρῶτον μὲν ὅτι σ' ἐγέννησεν εἰς τοιαύτην χρόνου περίοδον, ὅταν ἢ ταλαίπωρος ἡμῶν πατὴρ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰ καλὰ τῆς παιδείας· ἔπειτα ὅτι καὶ σ' ἐγέννησεν ἀδελφὴν ἀνδρὸς ἰκανοῦ νὰ σὲ στολίσῃ μὲ παιδεῖαν. Ἡ πλέον ὁμως εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν δημιουργὸν δοξολογία (πάλιν σὲ τὸ λέγω) εἶνε νὰ κατευθύνῃς ὅσῃν ἔχεις, καὶ ὅσῃν μέλλεις ν' ἀποκτήσῃς παιδεῖαν, εἰς τὴν ἀνωτέραν ὄλων τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν Τέχνην τοῦ βίου, καὶ νὰ τὴν μάθῃς τόσον καλὰ, ὥστε νὰ ἦσαι καλὴ νὰ τὴν παραδίδῃς μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον, καὶ εἰς τὰς συνηλικιωτίδας σου παρθένους, καὶ, ὅταν σὺν Θεῷ ὑπανδρευθῇς, εἰς τὰ τέκνα σου, διὰ νὰ δείξῃς μὲ ταύτην σου τὴν ἐπιμέλειαν, ὅτι εἶσαι γνήσιον τῆς Ἑλλάδος τέκνον, καὶ νὰ ἐπιταχύνης τὸ κατὰ σὲ τὴν ἀναγέννησιν τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς καὶ πατρίδος.

Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, φίλη θυγάτηρ, δὲν ἦτον νὰ γεννηθῇς πρὸ πολλῶν, ἢ μετὰ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν, οὐδὲ νὰ ἐξισωθῇς μὲ τὰς παρελθούσας ἢ μὲ τὰς μελλούσας Ἑλληνίδας· εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὁμως εἶνε (μὴν ἀμφιβάλῃς ὅτι) νὰ ὑπερβάλῃς πολλὰς ἀπὸ τὰς ἀρχαίας, καὶ νὰ μὴ σὲ ὑπερβάλῃ καμμία ἀπὸ

τὰς μελλούσας εἰς τὴν τέχνην τοῦ βίου, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον στηρίζεται ἢ ἀληθῆς εὐδαιμονία, καὶ τῆς ὁποίας βραβεῖον εἶνε ἢ ἀθανασία.

Ταῦτα σὲ λέγει ἀπὸ βάθους πατρικῶν σπλάγχων ὁ γηραιὸς Κοραῆς. Ταῦτα μελέτα καθημέραν, ἂν θέλῃς νὰ εὐδαιμονήσῃς ζῶσα, καὶ ν' ἀφήσῃς ἀφίνουσα τὴν ζωὴν, ἀθάνατον ὄνομα. Σπούδασε, φίλον θυγάτριον, νὰ κατασταθῇς ὁμοίᾳ τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἐζήτηε ὁ Σολομών· σπούδασε, ἂν ἐρωτᾷ τις εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἐκεῖνος, «Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει;» νὰ τὸν ἀποκρίνωνται οἱ γνωρίζοντές σε «Τὴν ἐξ Ἄνδρου Εὐανθίαν» . . .

Υγιάινε καὶ πρόκοπτε εἰς τὴν Τέχνην τοῦ βίου.

Ὁ εὐχέτης τῆς προκοπῆς σου
ΚΟΡΑΗΣ.

ἜΩ; γνωστὸν, ὁ Κοραῆς διατρίβων ἐν Γαλλίᾳ εὐρίσκετο εἰς συχνὴν ἀνταπόκρισιν πρὸς τὸν πρωτοψάλτην ἐκεῖνον τῆς Σμύρνης Δημήτριον Λῶτον, μεθ' οὗ ἐκ νεανικῆς τοῦ ἡλικίας εἶχε συνδεθῆ διὰ τοσοῦτου στενῆς φιλίας. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ταύταις ὁ Κοραῆς, ἔργον χρονογράφου πολλὰκις ἀνακαθάνων, ἀνεκοῖνου εἰς τὸν πρωτοψάλτην τὰ περιεργότατα συμβάντα τοῦ τότε καιροῦ, ὅσα ἀνέγραφον αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἡμερίδες. Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων ἐπιστολῶν του, αἵτινες δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑπόδειγμα ἐπιστολικοῦ ἔφους, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν ἐπομένην, ἐν ἣ μετὰ σπανίας χάριτος ἀφηγεῖται γεγονότα τινὰ ἀξιοσημείωτα τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἐν Μοντεπελιέρ 11 Ἰανουαρίου 1786.

Καιρὸς παντὶ πράγματι.

Νέα δὲν ἔχω νὰ σὲ γράψω, φιλόκαινε Κύρ Δημήτριε, παρεκτός ἂν ἀγαπᾷς ἀναπλάσματα τῆς διανοίας μου. Ἡ δεινὴ μέριμνα τῆς θέσεώς μου μὲ ἠνάγκασε νὰ ἀφεθῶ ἐκ πολλοῦ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαζέτων· χθὲς ὁμως, περὶ δύσιν ἡλίου, ἀφοῦ ἐτελείωσα μερικὰς μελέτας ἰατρικὰς, μὴν ἔχων πλέον τι νὰ κάμω.—Ἰδοῦ, εἶπον πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου, καιρὸς νὰ φροντίσω καὶ διὰ τὸν πρωτοψάλτην μου. Ὑπῆγα λοιπὸν εἰς τὸν καφενὲν, ἔπια μίαν λιμονάταν· μετὰ τὴν λιμονάταν ἐζήτησα τὴν γαζέταν καὶ εἰς τὴν γαζέταν εὐρήκα δύο νέα ἀξία τῆς περιεργείας σου.

Τὸ πρῶτον εἶναι: Ὁ πρωτότοκος υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας, διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς του δαπάνας, ὑπέπεσεν εἰς χρέος 250 χιλιάδων Γουινέων (αἱ ὁποῖαι κάμνουσι πεντακοσίας σχεδὸν χιλιάδας βενέτικων φλωρίων). Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε· ἐπειδὴ καὶ ὁ πρωτοψάλτης τῆς Σμύρνης εὐρίσκεται καμμίαν φορὰν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην μὲ τὸν ἀνθρακοπώλην καὶ ἀλευροπώλην του. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν πατέρα του, ἢ νὰ αὐξήσῃ τὸ

ἐτήσιον τῶν 50 χιλιάδων Γουινέων, ὅσα τὸν ἔδιδε διὰ σύστασιν καὶ ζωοτροφίαν του, ἢ νὰ πληρώσῃ τοὺς δανειστάς του. Μῆτε αὐτὸ δὲν εἶνε παράδοξον, καὶ αὐτὸς ὁ πρωτοψάλτης τῆς Σμύρνης, ὅταν δὲν ἔχη, ζητεῖ, ποτὲ μὲν νὰ τὸν αὐξήσωσι τὸ ἐτήσιόν του, ποτὲ δὲ νὰ περιέρχεται τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, διὰ νὰ ψάλλῃ ἀπολυτίκιον, ἢ κοντάκιον ἢ ἄλλο τι ὅ,τι τὸν ἔλθῃ εἰς τὴν φαντασίαν, ἢ εἰς τὴν μνήμην του. Ὁ βασιλεὺς καὶ πατὴρ του ἄφησε τὸν Πρίγκιπα ἐξ ἐβδομάδας χωρὶς ἀπόκρισιν, καὶ μετὰ παρέλευσιν τῶν ἐξ ἐβδομάδων τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι μῆτε τὸ ἐτήσιόν του νὰ αὐξήσῃ ἔχει γνώμην, μῆτε τὰ χρέη του νὰ πληρώσῃ. Μῆτε αὐτὸ δὲν εἶνε καινοφανές. Ποσάκις ὁ ταλαίπωρος πρωτοψάλτης καὶ φίλος μου ἔλαβε τοιαύτας ξηρὰς ἀποκρίσεις· καὶ ποσάκις ἐπεθύμησε προσθήκην, χωρὶς νὰ τὴν ἐπιτύχῃ; Ἀλλὰ τὸ ἀκόλουθον εἶνε τὸ παράδοξον, τὸ μέγα, τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ὄντως βασιλικὸν ἔργον.

Ὁ Πρίγκιψ βλέπων τὴν ἰσχυρογνωμίαν τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὰ στενὰ, τί κάμνει;

Μάντευσον, ἂν δύνασαι· στοίχημα βάλλω, ὅτι δὲν θέλεις τὸ εὑρεῖν ποτέ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν τὸ εὔρηκας, ἀκουσον τὴν ἡρωϊκὴν πράξιν τοῦ Πρίγκιπος.

Ἐπώλησε τοὺς ἵππους καὶ τὰς ἀμάξας του, ἀπέλυσε τὸ περισσότερον μέρος τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὄφφικιᾶλων του, ἀφέθη ἀπὸ τὰς νέας οἰκοδομὰς καὶ καλλονὰς, ὅσας ἔκαμνε εἰς τὸ παλάτιόν του· ἐδιώρισεν ἀπὸ τὸ ἐτήσιόν του νὰ δίδωνται κατ' ἔτος εἰς τοὺς δανειστάς του χιλιάδες τεσσαράκοντα Γουινέων, μέχρις οὗ νὰ ἀποπληρωθῇ ὅλον τὸ χρέος, καὶ ἐσύρθη αὐτὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ζῆ μετὰς ἐπιλοίπους δέκα χιλιάδας βίον ἰδιώτην, μέχρις οὗ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ χρέος του. Τοιαῦται ἀρεταί, φίλε μου, δὲν εὐρίσκονται πλὴν ὅπου εἶνε ἐλευθερία. Μῆτε ἡ λογιότης σου, μὴτ' ἐγὼ δύναμθα νὰ τὰς μιμηθῶμεν, διότι καὶ τῶν δύο τὰ εἰσοδήματα εἶνε τόσον πενιχρὰ, ὥστε ἂν μόνον δέκα γρόσια θελήσωμεν νὰ ἀφαιρέσωμεν κατ' ἔτος, ἡ λογιότης σου ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ οἴκου σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ζωοτροφίαν μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ λιμοκτονήσωμεν καὶ οἱ δύο.

Ἡ Ἀγγλία ὅλη ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἡρωϊκὸν τοῦ διαδόχου κατόρθωμα· καὶ τὸν ἠγάπησαν καὶ ἐσεβάσθησαν πλέον παρὰ ποτέ. Διότι ἡ Ἀγγλία ἐξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ ἀμείβῃ τὴν προκοπὴν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὄφφικιάλους του δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀφήσωσι λέγοντες, ὅτι, ὅχι μόνον ἀπὸ τοῦ νῦν δὲν θέλουν κανένα μισθὸν ἀπ' αὐτὸν, ἔως οὗ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ χρέος του, ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦσι νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ κατάστιχον τῶν χρεῶν του πολλῶν ἐτῶν παρελθόντων μισθὸν, τὸν ὁποῖον

ἐχρεώσται εἰς αὐτούς. Τί λέγεις, φίλε μου; ἔδες ποτέ σου τοιούτους ἀνθρώπους; "Ὅχι βέβαια· ἀνέγνωσας ὅμως σὺ ὁ φιλαναγνώστης καὶ πολυίστωρ πολλὰ τοιαῦτα γενναῖα κατορθώματα τῶν ἡμετέρων προγόνων. Ἀλλὰ πότε ἐγίνοντο ταῦτα; ὅταν ἡ Ἑλλάς ἦτον ἐλευθέρα, ὅταν κατεφρόνει τὸν κραταῖον τῶν Περσῶν βασιλέα περισσότερο ἀφ' ὅτι καταφρονεῖ ἡ λογιότης, τίνα; ... Τὸν πρωτοχαμᾶλην τοῦ βεζιρχανίου. Δὲν ἐνθυμᾶσαι (ἐπειδὴ ἐγὼ ἀφ' οὗ ἐχωρίσθην ἀπὸ σοῦ ἐξεβαρβαρώθην παντάπασιν, ἐλησμόνησα καὶ ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ κατορθώματα τῶν προγόνων), δὲν ἐνθυμᾶσαι, λέγω, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων; ὠνομάζετο, ἂν δὲν λανθάνωμαι, Κίμων. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Κίμων, εἰς μίαν δημόσιον προσηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθος ἦτον νὰ διανέμωσιν οἱ στρατηγοὶ ἀργύρια εἰς τὸ πλῆθος, βλέπων τὸν λαὸν εἰς ἀπορίαν διότι δὲν ἔκαμνε καὶ αὐτὸς τὸ συνειθισμένον· «Αἰσχυνοίμην (τοὺς εἶπε) ὑμῖν διδοὺς, τούτοις δὲ μοὶ ἀποδιδούς» δείξας τοὺς δανειστάς του. Βλέπεις λοιπὸν, φίλε μου, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔδωκεν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους παράδειγμα ὅχι μόνον σοφίας ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῆς. Τὰ νῦν δὲ (ὦ τῆς ἀθλίας μεταβολῆς!) ἐγυμνώθημεν ἡμεῖς οἱ ποτὲ λαμπροὶ, καὶ ἐστολισθήσαν οὗτοι οἱ ποτὲ γυμνοὶ καὶ τρισβάρβαροι.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεύτερον:

Κόμησις καὶ Τσαμπελάνος τοῦ αὐτοκράτορος (τὸ ὄφφικιον τοῦτο ὠνομάζετο παρ' ἡμῖν, ὅταν ἤμεθα ἔτι ἀνθρώποι «ὁ ἐπὶ τοῦ Κοιτῶνος») μέγας καὶ κραταῖος ἀρχων, ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας, ἐγεινεν ὁ ἀθλιὸς ἐνοχὸς πλαστοῦ· οὕτως ὠνομάζεται τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ πλάττῃ τις ψευδεῖς ὁμολογίας, συγγραφὰς, ἀποχὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, μιμούμενος τὸ χειρόγραφον ἐτέρου, περὶ τοῦ ὁποίου λαλῶ εἰς τὴν Κατήχησίν μου. Μάντευσον εἰς τίνα τιμωρίαν τὸν ὑπέβαλεν ὁ δικαιοτάτος καὶ μέγας Ἰωσήφ! ... Τὸν κατεδίκασε νὰ σκοπίζῃ τὴν πόλιν ἀλύσει δεδεμένος ἔτη δέκα· καὶ εἶδε, Πρωτοψάλτα μου, τὴν 16 Ἰανουαρίου ὅλη ἡ πόλις τῆς Βιέννης αὐτὸ τὸ κοινὸν καὶ φοβερὸν θέαμα, τὸν κραταῖον ἀρχοντα, τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ αὐτοκράτορος ἀλυσιδεμένον νὰ φιλοκαλῆ τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως.

Σὲ ὑπεσχέθην δύο μόνον νέαι· ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θέλεις μετὰ κατηγορήσειν, ἂν προσθέσω καὶ τρίτον. Κατηγορίας ἀξίος εἶνε ὅστις δὲν πληρώνει τὰ χρέη του, ὅχι ὅστις δίδει πλειότερον ἀφ' ὅ,τι χρεωστῆ. Δὲν ἐνθυμᾶσαι ἂν σὲ ἔγραψα, ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Ῥωσσίας ἀπηγόρευεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μεταχειρίζεται ὁ λαὸς τῆς εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ἀναφορὰς ἐπιθετὰ βουλοπρεπῆ καὶ χαμπεπῆ, ὁποῖα εἶνε «δοῦλος ταπεινότητας», «ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τῆς», «Γονυκλιτῶς» καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅσα ἐγέννη-

σεν ἡ ἀνθρωπολατρεία· καὶ δὲν θέλει νὰ ὑπογράφωνται πλὴν μὲ τὸν ἀπλοῦν τίτλον τοῦ ὀπηκού. Δὲν ἐνθυμοῦμαι λέγω, ἂν σ' ἔγραφα τὸ γεννητὸν τοῦτο καὶ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς μεγάλης Αἰκατερίνης. Ὅθεν μὴ τὸ λογαριάσῃς διὰ τρίτον νέον. Ἄς εἶνε λοιπὸν τρίτον τὸ ἐξῆς:

Κατήργησεν (ὡς λέγουσιν αἱ γαζέται) αὕτη ἡ Ἄνασσα ὅλα σχεδὸν τὰ μοναστήρια, μὴν ἀφήσασα πλὴν δύο ἢ τρία. Αὐτὰ ἦσαν πλουσιώτατα καὶ προικισμένα ὄχι μόνον μὲ γῆν πολλήν, ἀλλὰ μὲ χιλιάδας γεωργῶν πολλὰς, οἱ ὅποιοι ἐδόθησαν ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν βασιλευσαντας ἡγεμόνας τῆς Ῥωσσίας εἰς τοὺς καλογήρους σκλάβοι, κυρίως σκλάβοι, τοὺς ὁποίους τὰ νῦν ἠλευθέρωσεν ἡ Ἄνασσα, αὐξήσασα εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ αὐτὸν τὸν δίκαιον τρόπον καὶ τὸ πλῆθος τοῦ στρατεύματός της. Διότι ὄντες, καθὼς σὲ εἶπον, σκλάβοι τῶν καλογήρων, δὲν εἶχον τὴν ἀδειαν νὰ στρατεύωνται.

Ἔχω καὶ τέταρτον νέον· ἀλλὰ τὸ χαρτίον δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ τὸ χωρήσῃ· ὅθεν τὸ ἀφίνω εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν. Ἐρρωσο!

Ἄς ἔχω ταχεινὴν ἀπόκρισιν· δὲν λέγω λακωνικὴν, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον· «εἰ ἀλλάξεται Αἰθίωψ τὸ δέρμα αὐτοῦ» καὶ ἡ λογίότης σου θέλει ἀφήσῃ τὴν φιλότατην πολυλογίαν· ἔπειτα μὴτε δίκαιον ἔχω πλέον νὰ σὲ κατηγορῶ, ἀφοῦ σὲ ἐμιμήθη καὶ ἐγώ. Εὐδαιμόνει

15 Ἰουλίου.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔμεινε μέχρι σήμερον, διότι ἤλπίζον νὰ πέμψω ὁμοῦ καὶ τὰς θέσεις μου πρὸς τὸν Δόμινον. Πανταχόθεν, ἀδελφε, μὲ ἀναγγέλλουν, ὅτι οἱ διδάσκαλοι μου ὅπου εὐρεθῶσιν, εἰς ὁποίους οἴκους ὑπάγωσιν ἐγκωμιάζουν καὶ ἐμὲ καὶ τὴν θέσιν μου. Εἶνε συνήθεια τὴν ἡμέραν τῆς διαλέξεως, μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ὑπάγῃ ὁ μαθητὴς εἰς ἐπίσκεψιν ὅλων τῶν διδασκάλων κατ' οἶκον, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διὰ τὸν κόπον τῆς διαλέξεως. Αὕτη εἶνε τσιρμόνια Φραντσέζικη. Ἀφοῦ λοιπὸν σὲ ἔγραφα τὴν ἄνω ἐπιστολήν, ἔκραξα τὸν περικοιέρην μου, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐξωτερικὴν ἀταξίαν τῆς κεφαλῆς μου (διότι εἰς τὴν διάλεξιν πρέπει νὰ παρασταθῆς λελυμένους τοὺς πλοκάμους, καὶ νὰ διαλέγεσαι ἀνεμαλιάρης σὰν τὸν Λολομανολιὸν) ἐνδύθη, ἔλαβα μίαν πρέξαν ταμπάκον, ἔπειτα τὴν ῥάβδον μου (ἐλησμόνησα τὰ παπούτζια, ἀλλ' αὐτὸ ἐννοεῖται) καὶ ὑπῆγον εἰς τὸν οἶκον ἐκάστου. Μερικοὺς δὲν εὗρηκα, καὶ ἀφῆκα τὸ μπιλιέτόν μου· ὅσους δὲ εὗρηκα εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ γράψω τὴν εὐγενῆ δεξιῶσιν, τὴν ὁποίαν μὲ ἔκαμαν, τὰ ἐγκώμια ὅσα μ' ἔδωκαν, τὰς εὐχαριστήσεις ὅτι ἐτίμησα αὐτοὺς καὶ τὴν Ἀκαδημίαν των. Μὲ εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ γηραιότερος ἀπ' ὅλους, ὅτι ἔχω χρέος νὰ δώσω εἰς τὸ κοινὸν μίαν μεταφρασίν τοῦ Ἰπποκράτους. . . .

Καὶ ἔχετε τοιαύτας, τὸν εἶπον. . . Ναι, λέγει, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μεταφρασθῇ ὁ Ἰπποκράτης ἀπὸ Ἑλληνα, ὅτι φοβοῦμαι μήπως αἱ μεταφράσεις ἡμῶν δὲν εἶνε ἀκριβεῖς. Ἄλλος ἐπήνεσε τὸ ὕφος τῆς θέσεώς μου· ἄλλος ἀνέγνωσεν ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὴν ἀφιέρωσιν τῆς θέσεως πρὸς τὸν Δόμινον, τὴν ὁποίαν εὗρισκεν εὐφροσάτην καὶ κατάλληλον. Καὶ σημειώσαι ὅτι αὕτη ἡ ἀφιέρωσις εἶνε πολὺ γυμνοτέρα ἐπαίνων, ἀφ' ὅ,τι ἦτον ἢ πρὸς τὸν Μόσχας, τὴν ὁποίαν αὐτοῦ ἀπεδοκίμασαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ μὲ εἶπαν τοιαῦτα, ὥστε μ' ἔκαναν νὰ πιστεύσω καὶ ἄκοντα, ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε καλή. Ἄρα οὕτως ἔχει, ἄρα οὕτω δὲν ἔχει τὸ πρᾶγμα, κρίνε πλέον ἡ λογίότης σου. Ὡς τόσον ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστήμενος, καὶ δοξάζω ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν δοτήρα παντός ἀγαθοῦ, ὅστις μεταξὺ πολλῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα συνεχώρησε νὰ πάθω ἐπὶ ζωῆς μου, μὲ ἔκαμε καὶ μεγάλας εὐεργεσίας, καὶ τοιουτοτρόπως πανσόφως καὶ πανοικειρωμένως μίξας τὰ καλὰ τοῖς κακοῖς, μὲ ἐστήριξε μέχρι τοῦ νῦν κλονούμενον ὑπὸ τῆς ὀλιγοψυχίας.

ΜΥΘΟΙ ΚΟΡΑΗ!

Τὸ δισσάκκιον τοῦ Αἰσώπου.

Ὁλος ὁ κόσμος ἐξεύρει τοῦ Αἰσώπου τὸ δισσάκκιον· καὶ ὅλοι τὸ κρατοῦσιν εἰς τοὺς ἄμους, βάλλοντες εἰς τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εἰς τὸ ὀπισθεν τὰ ἰδικά των. Πόθεν ὅμως ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ τοιαύτη θέσις, κἀνεὶς δὲν μᾶς τὸ ἐφανέρωσε. Καταρχὰς οἱ ἀνθρωποὶ ἔθεταν τὸ δισσάκκιον, ὥστε νὰ βλέπωσι κρεμασμένους ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ τοὺς δύο σάκκους ἐντάμα. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλάκις παραβάλλοντες τὰ ἰδικά των μὲ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εὗρισκαν ἐλαφρότερα τὰ ξένα (τὸ ὅποιον τοὺς ἐκακοφαίνετο πολὺ), ἤλλαξαν τὴν θέσιν τοῦ δισσάκκιου, βάλλοντες τὰ ἰδικά των ὀπίσω.

Ὅσακις σὲ σκανδαλίζει ἄλλου ἀμάρτημα, στρέφε ἔμπροσθεν τὸ ὀπισθὸν μέρος τοῦ δισσάκκιου.

Ποντικὸς πλεονέκτης.

Ποντικὸς, μὴν ἀκούμενος εἰς ὅσας ἐκλεπτε καθημέραν τροφὰς, ἐβασανίζετο μὲ τὴν ἐπιθυμίαν κομματίου κρέατος, τὸ ὅποιον δὲν ἐχώρει τῆς φουλεῆς του ἢ τρύπα. Ἀφοῦ ἐσυμβουλευθῆ μετὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, ἀπεφάσισε νὰ πλατύνῃ τὴν τρύπαν, διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κλέπτῃ καὶ μέγαρα καὶ μικρά. Ἄλλὰ τὴν ἐπλάτυνε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ κάτος,

1. Τοὺς μύθους τούτους καὶ ἄλλους πολλοὺς ὁ Κοραῆς εἶχε δημοσιεύσει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζ. Α.